

Kendi Bildiğini Okuyan Dergi

LOK RIAN





- 2 "Ölümlü Günler Dilerim," Betül Serin
- 3 "Anlaşıldı," Uygur Alp Kabadayı
- "Omnia mutantur Nihil Interit," Aras Buğra Maral
- 4 "Yeni İşim," Gökalp Yelken
- 6 "Vazgeçişlerim," İkarus
- 7 "Gerçek," Kübra Gürbüz
- 8 "Soğuk Kâbus," Alanur Kuşçu
- 9 "Röportaj: Mustafa Turay," Şevîn Şeyma Yavuz
- 11 "S.O.S," Perihan Pancaroğlu
- 13 "Kazanan Adaletsiz Sevgi," Yekta Kupik
- 14 "Biraz ve Bazen Anarşık Kalanlara," Pınar Taşcı
- 16 "Düşüncelerim," Oğuz Çadircioğlu
- "Kendimi Arıyorum," Oğuz Çadircioğlu
- 17 "İhtiyar Lili Öldü," Neşe Öztürk

Ölümlü Günler Dilerim

Betül Serin

İnsanların ölümü idrak etmemiş olmaları yahut sık sık unutmaları, ondan korkmadıkları anlamına gelmez her zaman. Hatta bana kalırsa çoğunlukla böyledir çünkü ölümün belki de değişmez tek gerçek olduğu şu dünyada, ölümden korkmamak görülmüş iş değildir. Ben ölümü sık hatırlamam ama şu ana kadar hiçbir şey, içimde ölüm korkusunun büyüdüğü kadar büyümemiştir de. Ne sebeple olursa olsun ve biz neye inanırsak inanalım hayatı tatmin olmamış bir biçimde yitirme ihtimali, korkuyu çağıracaktır.

Çevremde her zaman ölümü çokça hatırlamaktan ve bunun yaşamaya sağlayacağı faydadan bahsedilirdi. Bunu hiçbir zaman anlayamadım çünkü tek başına ölüm olmamalıydı hatırlanacak olan.

Yüzleşmediğim şeyi hatırıma getirmenin bana ve ölümüne ne gibi bir faydası olabilir? Esasen ölümle yüzleşebilmek önemli. Ben ölümü çok düşünürüm fakat düşündüğümü bilmem bile. Çok başka düşüncelerimin ardına gizlenir; sinsidir. Onu açık seçik önümde görmeyi çok az göze alabilmişimdir. Hakikat, ölümle yüzleşebilmektedir. Ölümün kontrol altına aldığı bir yaşam yaşanmaya değer mi gerçekten? Ben çok kez, ölümden korkmakla birlikte bir tutukluk ve donukluk hissederim. Yaşamda atacağım adımların azaldığını görürüm. Yaşama korkusuna dönüşmüş bir ölüm korkusu, ölüm gerçeğinin sabit olduğu bir fanilikte ne kadar tutunabilir?

Ölümlerin, insanların hayatında milada dönüşmesini isterim.

2 Eylül anneannemin ölüm yıldönümüydü ve ben mezarına gittiğimde ona diyebildiğim tek şey, hiçbir şeyin değişmediği oldu. O an orada ağlasam onun toprak altında oluşuna değil bu duruma ağlardım; bize, arkada bıraktıklarına. Şunu söyledim: “Anneanne sen oradasın, oradan söyle bana, bu tuhaf değil mi?” Onu yıpratan, ona ölmeyi dileten o büyük sıkıntılar hâlâ aynıydı. Bundan başka bir şey söyleyemedim. Daha güzel haberlerle gitmeyi isterdim fakat ona koca bir yılda hiçbir şeyin değişmediğini söylemem gerekiyordu. Çokça değiştiğimi söylesem bununla ilgilenir miydi? Söyleyemedim. Aklımdan bile söyleyemedim. Değişmesini umduğumuz hiçbir şey değişmiyordu, hatta bazı şeyler daha da kötü bir hal alıyordu. Nasıl değişmiyordu, bir şeyler nasıl oluyor da hiç iyileşmiyordu? Neden kimse bir şeylerin artık değişmesi gerektiğini düşünmüyor ya da değişenlere odaklanmıyordu?

Ben de alıştım; alışmamak elde değil ama alışmayı da reddedeceğim. Buradaki yaşamının, hayatımdaki varlığının son bulmuş olmasını kabul edeceğim anneanne ama senin bir hikâyen var. Ölümle ilgili hatırlanacak bir şey varsa onun bu olduğuna inanıyorum işte. Benim için ölümden korkmanın değil, ölümün bizden götüreceklerini görmenin ve korktuğumuz şeyin bu olduğunu anlamanın vakti geldi. Bu yüzleşmeyi ve bunun bende gerçekleştireceğini umduğum iyileşmeyi kabul ediyorum. Kimi kaybedersem kaybedeyim, bunu unutmak istemiyorum çünkü ben, kaybettikçe daha fazlasını kaybedebileceğimi de hatırlıyorum. Gözlerimin önünde yaşayıp da hayatlarını yitirenler, bana benim de hayatımı yitireceğim günü hatırlatıyorlar. Hayatımla iç içe geçmiş hayatlar kaybolurken sıranın ne zaman bende ki hayata geleceğini merak ediyorum. Kendim için umduğum gibi kendilerinden önce silineceğim birbirine karışmış o hayatlar için de istiyorum ki benim ölümüm, onlar için bir milat olsun. Herkes hayatına ölümlü günlerle, daha güzel ve daha

sağlam devam etsin. Herkes hayatına ölümlü günlerle,
daha güzel ve daha sağlam devam etsin. Zaten ölümler
hikâyeleri sonlandırmaya yetmiyor bile çünkü hikâyelerin
bütün değişimlere direnip baki kalmak gibi bir huyu var.
Oradaki hikâyene şahitlik edemem annem fakat
buradaki hikâyeni emanet aldım, merak etme.

Anlaşıldı

Uygur Alp Kabadayı

Bekâreti yokmuş kelimelerin, anlaşıldı
Ben değil, yazgı tarafından
Ben değil, seninle anlaşıldı
Kibri örselenmiş günahlardan dinlerken “kıymet”
hikâyelerini
Bağrım zindanında haykıran zerdüşt
Sınarken bizleri ahlâk suskunluğunda
Şiirde falan değilmiş bereket
Okuyan da yokmuş bendimi, anlayan da
Nerden mi bilirim
Bilemem işte
Anlaşıldı

Aşka mıhlanmış fikirlerim var sanırdım
O güzel sözler, o edepli bakışlar
Hepsinin bir anlamı saklıymış
Sevgilimin ektiği nar çiçeklerinde
Hepsi bir karşılıkmış
Lâkin, bir ben görememişim
Anlaşıldı

Anlaşıldı zatım, henüz yetimken kardeşlerimle

Gezememişken şöhret ağacının tek bir dalını
Hislerdeymiş bereket, herkesin bir derdi varmış
Evreni de aşkın fikirleri varmış adamcağızın
Anlaşıldı
Gelgelelim, tek çözüm de birkaç dizi kağıtken
Nerden bileydin kıymetli dostum
Dünyayı bile sustururken insanlar
Babamı bile aldatmışken kaybettiğim dört yaprağım
Fikirlerimde değilmiş marifet
Ne bu gökteymiş cehaletimin ilacı
Ne de birikmiş pek çok satırda
Ben, bu dünyaya ağırmışım
Anlaşıldı

Omnia mutantur Nihil Interit

Mahmut Buğra Maral

Kızıl sonbaharı bekler layemut hezeyan
Yazarın zihninde yalnız sessizliğin olduğu an
Büyücü sessizce anlatır unutulmuş bir hikâyeyi

Ölüm meleği söyler müphem şarkısını
Mezar taşlarının arasında gezinir Deli Şapkacı
“Burada hepimiz deliyiz.” dedi Cheshire kedisi

Kaderin kapısında ağlayan düşmüş melekler
Eski tanrılar gölgelerde onlara bakıp güler
Rüyalarda görüşürüz, Homeros’un ilham perisi



Yeni İşim

Gökalp Yelken



Bir arkadaşımın tavsiyesiyle tanıştığım bir gazetede yazarlık yapacaktım ve o zamanlar henüz yayımlanmamış birkaç öyküm ve ben, henüz işin çok başlarındaydık. Öykülerimi bastırabileceğim bir mecra arıyordum ve bu ilk işim olacağı için olması gerekenden daha az seçiciydim, bunun insanı nerelere sürükleyebileceğini de hepimiz biliyoruz. Hevesimi kıramamıştım henüz. Fikirlerimin yeni oluşmaya başladığı, dünyanın gidişatına dair yorumlarımın muğlak olduğu zamanlardı ve bu, beni havadaki bütün rüzgârları yakalayabilecek kadar büyük bir yelkeni olan küçük bir sandala çeviriyordu. İğara aralarımından birinde gazetenin sayılarından birini elime aldım. Siyah beyaz bir şey; sayfaları hızlıca çeviriyordum, sonra sonunda aradığım işi bulabilecek olmamın yüzümde bıraktığı gülümseme, o kör tutkunun boy gösterdiği cümleleri okuduktan sonra çatık kaşlara ve arada bir kısı-

lan gözlere dönüştü. O sayının birkaç yazısını okudum ve sigaranın izmaritini yere atarken fark ettim ki o zamanki hâlimle bile bu tarz yazarların arasından sıyrılmamın kolay olacağını tahmin etmek zor değildi.

Başvurum kabul edildiğinde oldukça heyecanlıyım. Sonunda istediğim sektörde bir bok tanecığı kadar da olsa yer edinebilecektim ama sektörü de bok götürüyordu zaten; yani büyük bir bokun içine karışmış küçük bir bok olarak aslında ben de büyük bir bok olmuş olacaktım ve “büyük adam olmak” derken kastettikleri şey buydu sanırım. Kız arkadaşımı aradım ve beni kabul ettiklerini söyledim. O da benim kadar heyecanlıydı ve bu durumun onu ne kadar memnun ettiğine dair bir sürü cümle saydı. Benimle mülakat yapan adam 30 yaşlarında, saç ve sakallarının arasındaki göze çarpan tarz farkını iyi ayarla-

miş, tok sesli biriydi. Ona henüz yayımlanmayan birkaç yazımı gösterdim. İstediğim şey haftalık öykü köşesinde yer edinmekti. Öykülerimi beğenmişti neyse ki, sadece bazı cümlelerdeki basit imla hatalarından ve nerelerin geliştirilebileceğinden bahsetti. Bütün öykülerimi gecenin dördünden sabahın ilk ışıklarına kadar yazarak bitirdiğimi düşünürsek bahsettiği noktalar şaşırtılacak türden değildi. Yine de bunu ona söylemedim elbette. Perşembe günü konuşmuştuk. İlk pazartesi ofise çağırıldım.

Cuma günü ilk düzenli işimi kutlamak için kız arkadaşımı yemeğe götürdüm. Sık sık gittiğimiz bir mekandı ve şarapları güzeldi. Çoğu mekânın aksine geniş yelpazede bir şarap seçeneği sunuyorlardı. Her seferinde yeni bir tanesini denerdik ve henüz turşu suyu kıvamında ve üç kadehten sonra kusmanıza sebep olan bir tanesine denk gelmemiştik. Bu spesifik örneği yaşamışlıktan veriyorum. Tam olarak tarif ettiğim gibi bir şaraptan üç kadeh içtikten sonra tam da tarif ettiğim gibi kusmuştum, ki hiç huyum değildir, şarap da aynen üzüm aromalı turşu suyu gibiydi. Üzüm turşusu, üzüm sirkesi de denebilir. Sonuçta kız arkadaşım dışarı çıktık ve ortalamanın üzerinde bir şarap bulmak için menüyle girdiğimiz on dakikalık münasebetin sonunda en iyisinin garsona danışmak olduğunda anlaştık. Garsonun tavsiye ettiği şaraptan bir şişe sipariş ettik ve yemeklerimizle birlikte şarabı götürdük. Mekân her zamanki gibiydi; iki kadehten sonra gözünüze çarpmaz hâle gelen birkaç insan ve loş ışık, birkaç güzel deri koltuk ve zevkli sandalyeler ve masalar. Olması gerektiği gibi. Yemeklerimizi bitirdikten ve şişenin dibini gördükten sonra saat geç olmuştu, biz de otel tuttuk. O bölgede ucuz ama kaliteli otel bulmak imkânsızdı, bu da bizi gördüğümüz ilk eli yüzü düzgün otelin resepsiyonuna yöneltti. Resepsiyonun başında ellilerinde bir kadın duruyordu. Olabildiğince tatlı biriydi. Bize o akşam boş olan birçok odadan birini verdi ve odamıza geçtik. Odada güzel iki koltuk vardı, pencerenin hemen önündelerdi ve pencereden bakıldığında şehri biraz da olsa tepeden görebiliyordunuz. Koltuklara oturup sohbet etmeye başladık, yolda gelirken bir şişe daha şarap almıştık, odada kadeh bulamadığımız için şişeyi dönüyorduk. Şişenin yarısına geldiğimizde ikimiz de harikulade insanlardık. O, telefonunu alıp en sevdiğimiz şarkıyı açtı, yavaşça bana yaklaştı, yaklaşırken üstündekileri çıkarıyordu, sonra beni soymaya başladı. Güzel bir gece geçirdik.

Cumartesi günü uzun bir gün oldu. Haberin sıcakıyla üzerine fazla düşünmemiştim ancak sonradan gelen bir “yapabilir miyim lan ben bunu?!” korkusu bütün zihnimi

ağına almıştı. Kız arkadaşım beni rahatlatmaya çalıştı, “Düşünme artık bunu. Kabul edildiğine göre ya çok kolay bir iştir ve üstesinden gelirsin ya da senin sırtımayacağın kadar kötü bir seviyededir ve kötü bir iş çıkarsan bile kimseye koymaz.” Her zaman epey mantıklı konuşmuştur. Yine de sözleri bir işe yaramıyordu. Bütün gün beni rahatlatacak o basit cümlelerin kafamın içinde bir anda belirmesini bekledim. Cümle hiç uğramadı. Tam da fıttırmanın son raddesine varmışım ki yatmaya yakın bir vakit beynim kendi kendini kapatıp açtı ve bir uyuşma hâli beni aldı götürdü. Kolay bir uyku çektim, belki hiç olmadığı kadar rahat ve acısız. Kâbussuz bir uyku; herhalde ona kavuşmak için kendimi zor ve rahatsız edici durumlara daha sık sokmam gerekiyordu. Uyandığımda klasik bir pazar günüydü. Pazar günlerim hep güzel geçerdi ve bu özel güne dair agresif bir korumacı tarzım vardı. O günü mahvedebilecek her şeye karşı temkinliydim ve bu tip bir unsur radarıma girmeye yeltense bile bütün öfkemin saniyelik dışa vurumuyla karşı karşıya kalırdı. O günün şanslısı benimle mülakat yapan editör olmuştu. Nedense pazar günü beni arayası tutmuştu. Telefonu açtığımda “günaydın” bile demeden konuşmaya başladı, “Kardeşim, genç adamsın, sana bir şans verelim dedik. İlk günden geç kaldın işe.”

O gün pazar günü değil miydi?

Hiçbir şey söylemeden telefonun ekranından hangi günde olduğumuzu kontrol ettim. Pazar günüydü. Tabii bunu ona söyledim:

“Bugün günlerden pazar. Hangi günde olduğumuzu iki kere kontrol edip öyle arasaydın ya? Pazar sabahı bir de azar mı yiyecektim senden?”

“Ne pazarı? Bugün pazartesi günü. Günleri senden mi öğreneceğim? Biz hepimiz ofisteyiz. Herkes günleri karıştırdı da doğrusunu bir tek sen mi biliyorsun?”

Yahu, bunların hepsi mi pazar gününü pazartesi sanıp işe gitmişti? Günü tekrar kontrol ettim, yetmedi kız arkadaşım sordum. O da pazar gününde olduğumuzu bal gibi biliyordu. Bir yanlışlık vardı.

“Bak, seninle perşembe günü konuştuk. Ertesi gün kız arkadaşımı yemeğe götürdüm. Ondan sonraki gün de olayın sıcaklığı geçince bütün günü stresli geçirdim, bu da cumartesi gününe denk geliyor, yani dün. Bu şekilde dün cumartesi olduğuna göre bugün de pazardır, bu da bizi şu

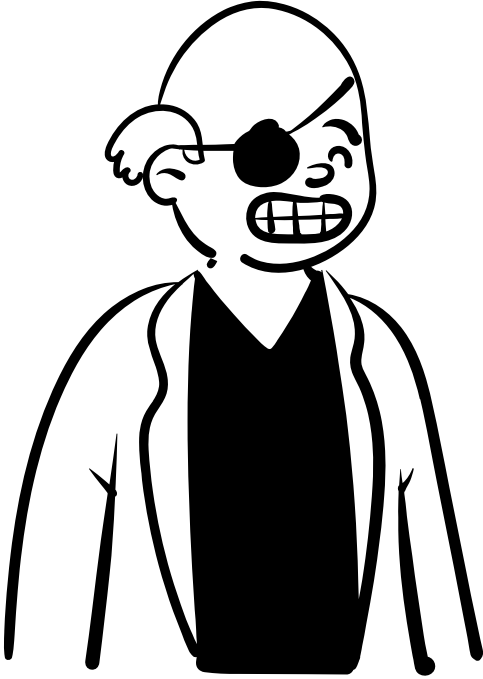
ana getiriyor. Bir yanlışlık olmasın?”

“Yanlışlık falan yok allahın belası herif! İlk günden işe geç kalınır mı? Yanımdakilerden kime sorsam bugünün pazartesi olduğunu bilir. Bir sen mi haklısın? Oldu olacak bütün programı da senin bozuk takvimine göre ayarlayalım. İşe falan gelme. Sorumsuz ve dünyadan habersiz adamlarla işimiz olmaz bizim.”

“Bir takvime baksana ilk önce. Bugün günlerden pazar!”

“Bu yaptığın bugün burada olan herkese hakarettir, bunu unutma.”

“Yahu, niye hakaret edeyim? Pazar işte bugün. Anlattım sana bugünün pazar günü olduğunu. Herkes yanlış biliyor diye günler değişir mi?”



Kim bilir içlerinden kim o günün pazartesi günü olduğunu ortaya atmıştı da hepsi birden peşinden gitmişti. İçlerinden birinin o günün aslında pazar günü olduğunu bilip de onlara bunu anlatmaya çalıştığını ve bu yüzden düştüğü durumu hayal ettikçe gülmeden edemiyorum. Adamı o günün pazar günü olduğuna ikna edemedim. Bırakın edemeyeyim. Bu gidişle başka zaman gelir de cumartesi gününü de cumadan sayarlarsa başımıza iş çıkar demektir çünkü. Hele o gün birinin doğum günü olduğunu düşünün. Derdinizi de anlatamazsınız. Birisinin yaptığı bir hatadan dolayı sizin başınızın yandığı, ama o birisinin hatasının utanç vericiliğinden ötürü kendinizi kurtarmak için bile olsa o hatayı diğer insanlara anlatıp

işin aslını açıklayamadığınız türden bir durumu hiç yaşadınız mı?

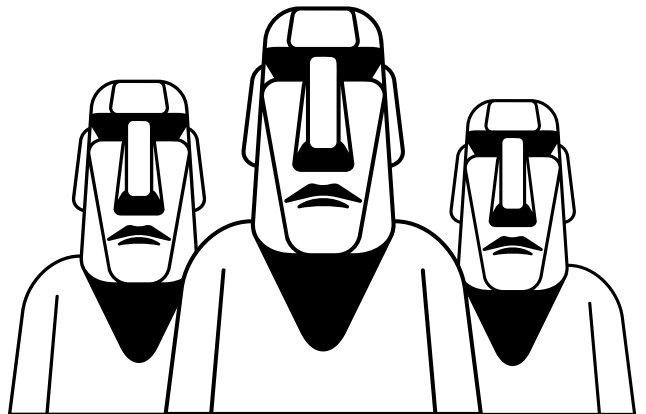
Ne demek istediğimi anlarsınız.

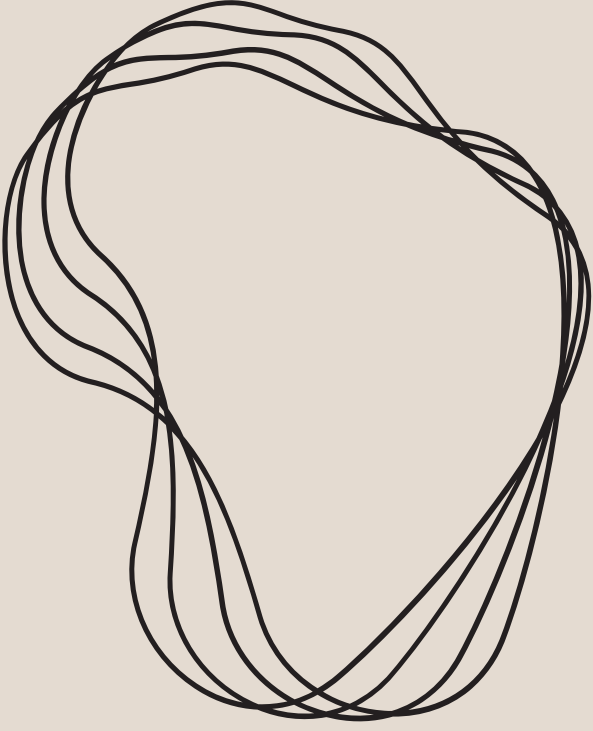
Vazgeçişlerim

İkarus

Vazgeçişlerim, uğruna tüm benliğimi verdiklerim... Tanrının adıma çizdiği yolda adı çok silik, yürüümde ise çok derinden yazılanlarım..! Bazen hayat çok da anlam veremediğimiz senaryolarla çıkıyor karşımıza ve karakterleri öyle hissettirmeden bağlıyor ki senaryoya uymaktan başka çaresi kalmıyor insanın.

İşte hayat beni de sizinle öyle bağladı. Bir inanış der ki: “Hiç kimse, kimsenin hayatına nedensiz girmez; her girenin bir görevi vardır. Ya öğrenmesi gereken bir şeyleri ya da öğretmesi gereken dersleri vardır ve görevini tamamlayan da çıkmak zorundadır.”. Hayatıma bu felsefeyi soktuktan sonra ayrılıklar daha az ıstırap vermeye başladı. Artık hayatımdan çıkan insanlara öfkemi sunmaktansa teşekkür ediyorum: öğrettiği her derse, yaşattığı anıya... Ama bir de hikâyemizin tamamlanmadıkları var; yani zihnim onunla cıvıldarken, yürüüm onunla atarken nasıl hikâyeme bitti diyebilirim ki? İşte bunların çıkışı zihnimi darmaduman, yaşamımı ise ölüden hallice ediyor. Belki de vakti gelmeden gidenler de bize artık kendi kendimizi eğitmemiz gerektiğini öğretiyordur. Kendi yaralarımızı sarmayı, kendi omzumuz olmayı ve hatta kendi başımızı okşamayı...





Gerçek

Kübra Gürbüz

Hakikatin eşğinde ne kadar gerçek olduğumuzu sorguluyorum zaman zaman. Salt biz insanlar değil, hiçbir şey tam ve net değilmiş gibi geliyor. Bulanıklık ve belirsizlik hakim yeryüzünde. İsimlendirmeler, tanımlar, şekiller ve daha niceleri... Sanki hepsi alabildiğine soyut ve muğlak. Dünyayı sınırlı zihnimizin baş edebileceği biçimde düzenlemişiz. Şeyleri etiketleyerek bu hayatta bocalamayacağımızı düşünmüşüz hatta tatmin oluruz sanmışız. Sanmışız diyorum, çünkü yanıldığımızı iddia ediyorum. “Var olan en bilge yaratık” şeklinde adlandırılan tür olarak bu sanımız küçük ama önemli bir farkla, şaşırtmadan, anlık zevk veren illüzyonları çağrıştırıyor. Günlük yaşam telaşesi içinde sorgulayan tarafımızı bastırıyor, zihnimizde derinlere dalmaya can atan o sesleri yatıştırıyor.

Elbette bu dizginleme bir kırılma noktası yaşayacak, dolayısıyla sonsuza dek sürmeyecek. Varoluş sancıları çeken, içinde karşı koyamadığı sorgulama kıpırtıları yaşayan herkes tahmin ediyor bu durumu ve kendi yöntemleriyle açıklıyor. Açıklıyorlar fakat nasıl, hangi doğrultuda, ne derecede?

Bilinçli olarak sözde sonradan yoğunlaşmak üzere rafa kaldırarak, gerçekten ciddiye alıp diyalektik yoluyla kafa yorarak ya da genelgeçer cevaplara sığınarak ve başka odaklar bularak, kaçarak...

Pek çok şey söylemek mümkün. Fakat mesele bununla baş etme çabamızın nasıl olduğu değil, bizzat kendisi: Bilmediğimiz, anlamlandıramadığımız bir evrende nasıl olduğunu bilmeden yaşamak.

Şeylerin, insanların özellikle kendilerini ifade etme arzusunun sonucu olarak kelime, cümle veya daha kapsamlı ele alırsak “dil” olarak adlandırdığımız kılıflarla bir cisme bürünmesini kabullenmişiz. Aksi durum çok korkunç zira. Bunca hisle yola devam etmek, anlam veremediğimiz pek çok kavramın öznesi, etki ettiği ya da kapsadığı olmak epey ağır bir yük.

Şimdi, bunları kendi çapımda anlatmaya çalışırken bile yere düşen yapraklar misali oradan oraya sürükleniyorum. Kararsızlık yaşıyor, şüphe içinde seçtiğim sözcükleri tartıyor ve eleştiriyorum. Fakat vardığım nokta asla değişmiyor. Her şey yine net değil, yine belirsiz hâlde... Ara ara yoksunluk krizi gibi gelen bu zihinsel atakları bir şekilde bertaraf etmem, iki üç kelam ederek yatıştığım inanmam gerekiyor. Fakat daha da büyüyen bir "yanlışlık" hissi sarıyor bedenimi, pek çok soru çınıyor kulaklarımda: Niçin aklımdan geçenleri kağıda dökemiyorum, söylediklerim neden kifayetsiz kalıyor, uçuşan düşüncelerimi niçin zapt edemiyorum?.. Sorular tükenmiyor, cevaplar ise yok.

Soğuk Kabus

Alanur Kuşçu

İnanmışsın,
İnanmak günahların en büyüğüdür.
Bir şeytanın seni sevebileceğine inanmışsın.
Kaç kızım, dinle beni.
Senin ellerin pamuk, kanın al akar.
Onların bileğini kessen zift kokusu ciğerlerini yakar.
Bak o senin baban değil, düşmanın.
Girme kanatlarının hükmüne, boğar seni.
Tozları bulaşmış her yanına.
Onun ülkesinde bir şehir olmak istiyorsun,
Biliyorum.
Puslu, her daim karanlık bir şehir.
Olamazsın kızım.
Akar zift, bulaşır diline keskin acı.
Onun tırnakları pis, kemikleri uzun.
Dur, dinle.
Tetikte ol.
Şimdi zaman hiç akıyor gibi geliyor sana,
Sadece o varmış gibi, elleri ensende ve zaman hep gece üç.
Ama öyle değil, demir kafeslerin kokusu gelince burnuna,
Anlayacaksın.
Sen sevdim zannederken, yanacaksın.
Bu bir düş değil, kabus.
Şimdi güler yüzüne, arkandan kazar kuyunu.
Bilmeyeceksin.
Anlayacaksın, saçların ulaştığında beline.
Gözlerin seçecek karanlığı, ellerin uzanacak annene.
Ne uzak, ne yazık!
Onun gözleri dönerken şafak rengine, diyeceksin.
Onun için var oldum sadece, yaşama amacım buydu.

Pişmanlık kavrarken bedenini, duyacaksın sana küçükken söylenen öğüdü.

Tutma yabancıların ellerini.

Tutmuşsun kızım.

Sayfa 14'te Fuat Sevimay, "AnarŞık" incelemesi



Röportaj: Mustafa Turay

Şevîn Şeyma Yavuz



Şevîn Şeyma Yavuz: Sizi henüz okumamış birine kendiniz ve yazarlığınız hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Mustafa Turay: Şiirlerimi henüz okumayan birine söyleyebileceğim tek şey şiirdeki beklentisinin ne olduğu olur. Benim şiirlerimde genel olarak duygusal yoğunluğu ağır basan ve düşsel öğeleri yoğun şiirler var. Duygusal yoğunluk derken de hüznün, karanlık, melankolik, öfke ve sitemden meydana gelmekte. Uzun lafın kısıası pek de insanın içini açacak satırlar olduğunu düşünmüyorum. Tam bir hüznün kitabı diyebilirim. İlham kaynağımı buradan alıyorum ve doğrultuda şiirlerim hayata gözlerini açıyor. Şiirden bu yönden beklentisi olanlara şiirlerimi okumasını isterim, mutlaka ucundan da olsa kalbine dokunacağını düşünüyorum. Yazdığım denemelerde de içimdeki ve toplumdaki iç sıkıntılardan bahsediyorum.

Ş.Ş.Y: Sizi yazmaya iten şey neydi? Yazdıklarınızı yayımlama süreciniz nasıldı?

M.T: Yazma hikâyem ilk olarak sinema yazılarıyla başladı, sinemayı çok seviyorum. Ardından düz yazılar ve öyküler derken hep yapmak istediğim fakat kendimi hazır hissetmediğim şiirlerimi yazmaya başladım. Gün geçtikçe kendi duygu ve hislerimi daha iyi aktarmaya ve bunu geliştirmeye çalıştım. Yazdıkça biriken şiirlerim ve iç dünyam birden karşıma dikildi ve saklı kalmaktan kurtulmak istediklerini duyar gibi oldum. Artık bu içimde alev alev yanan bir isteğe dönüştü. Böylece “Gök Gürültülü Sağanak Yaşam” adlı şiir kitabım hayat buldu. Kitabı çıkarmaya karar verdikten sonraki süreç zorlu oldu çünkü hiç bilinmeyen bir isim olmak ve şiir kitabı olması handikaplarını yaşadım. Şiir kitabı basan yayınevlerinin azlığı olsun büyük yayınevlerinin yeni isimlere karşı önyargısı olsun alternatif sayısını oldukça düşürüyor tabii. Bir de işin açıkçası maliyet konusu da büyük engellerden, bir kitap basmak gerçekten büyük bir külfet olabiliyor. Zaten bu bir ticaret ne yazık ki bazı yayınevleri sadece maddiyata bakıp içeriğe hiç bakmadan basım yapıyorlar. Bunu yapmak asla içime sinecek bir durum olmazdı. İyi

bir araştırma yapıp istediğim şekilde ücretsiz olarak bastığım için mutluyum lakin sadece kitabımın internet sitelerinde satılıp raflarda olmaması içimde kalan bir ukde oldu diyebilirim. Ancak ikinci kitabımda ilkinde kazandığım deneyimle daha iyi olacağını ve raflarda yer alacağını umuyorum.

Ş.Ş.Y: "Klişe" bir yazar hayatına sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz? Bu romantize edilmiş klişe hakkında ne düşünüyorsunuz?

M.T: Klişe bir yazar mıyım? Aslında kendi halinde, kendi dünyamda hayatı kafamda yaşayan bir şairim diyebilirim. Hayalperest, aşırı duygusal, biraz melankolik, hep düşleyen ve düşler etrafında yaşayan, hedeflerime odaklanmış biriyim. Romantize edilmiş yazar tanımını kendim için kullanmak istemiyorum. Normal bir yaşantım var, devlet memuruyum, yazmayı sadece kendi ruhumda açlığı doyurmak, yazmak kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyor, yazdıklarımı okuyanlarında kendilerine yakın hissetmesi o satırların ruhuna ve kalbine dokunabilmesi bana yeterli olur başka bir beklentimde yok zaten. Şiir yazmaktan para kazanacağım veya popüler -ünlü- olmak gibi bir derdi hiç olmadı.

Ş.Ş.Y: "Gök Gürültülü Sağanak Yaşam" sizden neleri yansıtıyor?

"Gök Gürültülü Sağanak Yaşam" adından da anlaşılacağı üzere içimdeki göğün sağanak biçiminde dışarıya yağması. Ruhumdaki, duygularımdaki hüznler, sevinçler, inişler-çıkışlar, aşk, acı, ayrılık, hüzn, umut, isyan kısacası tamamen kendi iç dünyamın yansıması, bütün şiirlerimi gece yazdım ve çoğunluk yağmurlu günlerde buda isminin anlamını daha çok güçlendiriyor o yüzden isim olarak pek düşünmeden kendiliğinden ortaya çıkmış oldu.



Hey!Buraya bakın, hanımefenedi! Ben çorbamı kel tercih ederim de.



S.O.S.

Perihan Pancaroğlu

“S.o.s. For Love... Gençlerin sevgilisi Modern Talking söylüyor. Aşk için yazılmış bir şarkı. Bir zamanlar aşk için şarkılar söyleyen bir şarkıcı daha vardı. Joe Dassin. Yedi yıl önce kaybettiğimiz Joe Dassin eski bir aşk şarkısıyla ekrana geliyor. Et Si Tu N’Existais Pas. Eğer sen olmasaydın söyle bana benim varlığımın ne değeri olurdu ? Sen olmasaydın hayatta ben bir hiçtim. Sana ihtiyacım var...”

Selma yerinden doğruldu...

Karıncaıdan az düzgün televizyonu kapattı. Yer yer boyaları dökülmüş, iğrenç yeşil duvarda elini sürüdü, düğmeye basarak çıplak ampülün ışığını söndürdü. Her seferinde birini kafasına yemesine rağmen ısrarla baktığı çiçeklerinin üzerinden pencerenin kolunu çevirdi. Köşenin başındaki sokak lambası yanıyordu. Gecenin karanlığını yarıp geçen ışık huzmesi içinde bir sürü böcek uçuşuyordu. Saat epey geç olmalıydı. Zira hiçbir evin ışığı yanmıyordu.

Başını sıkıca bağladığı çemberini çıkardı. İçerdeki rutubetten tavanı yarısına kadar kararmış, küf kokan odada, paslanmış demir karyolaya baktı. Yün şiltedeki geceden kalan kan lekesini üzerindeki çarşafa rağmen bu kör karanlıkta bile fark ediyordu.

Silmişti ama çıkmamıştı o leke...

“Yo hayır... Yok ... Yok ... Olmaz öyle... Ne diyon Macit sen? Bunu da yapacan... Bunu da mı?”

“Sen kimsin ha, sen kimsin ki lan? Bak konuşüyün mü sen ? Sen, ben ne desem yapacan anliyön mü lan?”

Selma neresi rastgelirse şamarı yiyordu. Alkolden köpürmüş ağızıyla saçından yakaladı Macit Selma’yı. Önce duvara çarptı kafasını; sonra elini saçlarından hiç ayırmadan gözlerinden, ağzından, burnundan kan gelirken yün şilteye bastırdı.

“Abi! Abi! Hop hop hop! Öldürücen yengeyi. Dur artık. Abi böyle bi işe yaramaz. Çürüklerin iyileşmesi gerekiyö... Ayıkiyön de mi?”

“Doğru deen gardaş... Hadi kak lan kak... Git ağzını burnunu topla.” Sacit, abisi yengesini döverken elmasından kocaman ısırlıklar alıyor, film izler gibi izliyor, akan salyalarını koluna siliyordu.

Selma, kocasından da kardeşinden de tiksiniyordu.

Gözündeki şiş inmiş, morluklar yeşile dönmüştü. Her gün Selma’nın sırtından kazanacakları paraları hesaplıyorlardı. Selma susuyordu. Yeni yeni çiçekler ekiyordu yoğurt kaplarına... Çay yapıyor... Çamaşır yıkıyor... Küfür yiyor... Doyuyordu...

Artık Selma demiyorlardı...

Macit, “Laaaan orospu!” diye sesleniyordu. Ne de olsa yeni işine alışsındı.

Sacit, “Yenge, gancık yenge, çay dök hele” diyordu.

Selma çiçeklerini suluyor, Selma susuyor... Küfür yiyor, susuyor... Ruhu acıyla besleniyor... Selma doyuyordu...

“Ne dikiliyön lan tepemde zabah zabah?”

“Bi’ şey sorcam?”

“Sen? Bana? Ne dicen? De Allah’ın orospusu... De bakayım.”

“İki günlüğüne köye varcam... Anam inmeli biliyon, son bi kez anamı görcem...”

“Bak bak bak... Son kez diyon yani.”

“He, son kez...”

“Tüh senin sıfatına... Lan ne çabuk kabul ettin orospuluğu... Get hangi cehenneme gidecen, get! Bana baaakkk, yaparsan bi oyun, yakarım seni de inmeli ananı da... Anliyön nü? Anliyön nü lan? Get dedik. Get... Ne durüyön tepemde daha...”

“Yeyin diye börek yaptım. Tepsi masanın üstünde.”

Selma hep naylon terlik giyerdi. Ayakkabıları eskirse yeniini alamayacağını bilirdi. O gün, makara topuk ayakkabılarını geçirdi ayağına ve artık fermuarından başka siyah rengi kalmayan çantasını taktı koluna. Dışarı çıktı. Avludan geçti. Tiksiniyerek eve baktı.

Köşe başında ışık yayan sokak lambasıyla vedalaştı. Kendine doğru uçan kelekleri, savrulan pervaneleri ve küçük sinekçikleri yakmamasını öğütledi.

Selma güzelliğinden çok şey kaybetmemişti. Sadece yaralar açılmıştı. Ruhunda, bedeninde... Sonra daha büyük bir yarayla dağlanan yaralar... Sevgi namına gördüğü tek şey, babası çok dövdüğünde annesinin araya girmesiydi. Annesi de artık zar zor konuşuyordu. Deddiği anlaşılıyor, sol ayağını sürüyerek geziyordu. Sol kolu ise hiç tutmuyordu. Belki kendisi de tıpkı annesi gibi cezalandırılacaktı...

Öyle ya, Allah’ın işine ne karışıyordu ki? Ama Allah ister miydi onun orospuluk yapmasını? Hem de o canı çıkasica Macit’in borçları için....

“Yenge gııı gancık yengeeee! Böreee koymuşun da çay ver hele!”

“Çökmüşün gardaş böreee. Yok Selma, anasına mı gitcekmiş neymiş. Sar bi gasteye, akşama da kayınlık bırak. Kaavede yiyek. Hem çay da içerik.”

Selma annesine kavuştu... Biri felçli, diğeri acılardan yıpranmış iki elini avucunun içine aldı. Sustular... Sadece göz göze bakarak ağlaştılar. Söze gerek yoktu. İki de birbirinin yüreğinden geçenleri ve ne yaptıklarını biliyordu.

Selma’nın annesi Lutfiye Hanım, saksi çiçekleri hakkında çok şey öğretmişti kızına.

Hangisi akşam açar, sabah solar...

Hangisi ne zaman sulanır...

Hangisi cam önü, hangisi gölge sever...

Hangisi zehirli...

Selma’nın her köşede duran kene çiçeği... Baktıkça, suladıkça, yaprakları kızılaştıkça, çiçekler çoğaldıkça o da çoğalttı umutlarını...

Tohumları biriktirdi...

Macit’in içine ektiği, hiç durmadan ektiği o tohumları biriktirdi...

Bugün hasat zamanıydı...

Tohumların artık görücüye çıkması gerekiyordu.

Kendini kat kat tül den kefenle, ellerini kınalayıp kurbanlık koyun gibi ve açılmadık paket olduğu belli olsun diye kırmızı kuşağı fiyonklu hâlde Macit’e sundukları gibi...

Selma’nın börekleri nefis olurdu. Meşhurdu. Tabii eline

malzeme geçerse... Yüreğini açtı. Oklavayla, bastıra bastıra... Acıları arasına sardı... Üzerine çörek otuyla bol baharat ekti... Macit'in yüreğine ektiği kin tohumlarıyla, güzel çiçeklerinin tohumlarını kardı... Acıları dengelemiştiartık ruhunda...

27 Mayıs 1987

EXPRES GAZETESİ, 3. Sayfa

"Karın ağrısı ve ishal şikayetleriyle acile başvuran iki kardeş evlerine döndükten bir süre sonra, komşuları tarafından ölü olarak bulundular. M.Y. ve S.Y. adlı kardeşlerden M.Y'nin evli olduğu anlaşıldı."

Kazanan Adaletsiz Sevgi

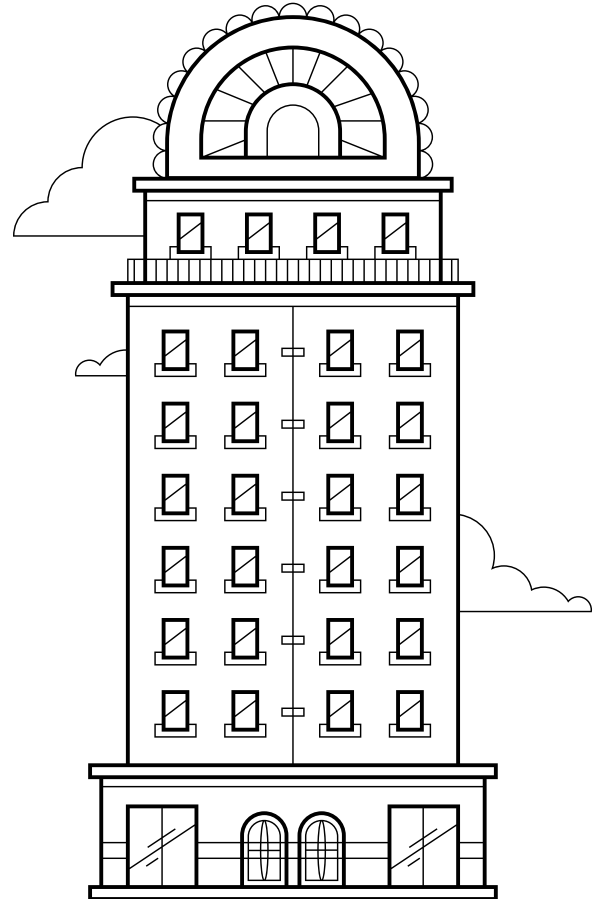
Yekta Kupik

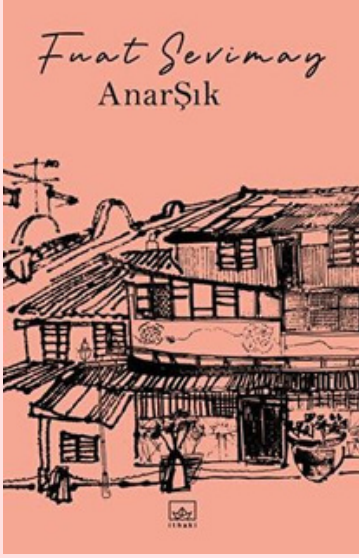
Yüreğimin tam ortasında dert balonu buldum,
Nefes aldıkça büyüyen.
Her kırıklık yeniden doğuş dediler,
İnanmadım, inanamadım.

Beynimin içine yolculuk yapıyorum.
İstila etmişsin her zerremi.
Savunmada kaldıkça
Düşünce kalelerimi fethetmişsin.
Sen ateş ettikçe ben duygumun esiri olmuşum.
Belki de yenildim bu savaşta.
Ve vazgeçtim,
Düşlerde görmek yetmiyordu ne de olsa bedenime.
Ve ölmeyi yeğledim.

Bir Rönesans devri başlattım,
Her damarımda, her hücremde.
Devam ettirdikçe taht kavgaları başladı.
Ben bu kavgaların esiri oldum.
Senin tesirin altında kaldıkça.
Anladım ki...
Ben yasalara, direnişe baş gösterenim.

Ve ben şimdi,
Taht kavgalarına son vermek istiyorum,
Seni seçerek,
Acıya rağmen, sevgi yoksunluğuna rağmen.
Anladım...
Duygularımın yıkılış sürecine girmesine yol veren bendim





Biraz ve Bazen AnarŞık Kalanlara

Pınar Taşcı

Fuat Sevımay'ın *AnarŞık* romanı geçtiğimiz aylarda yeniden basıldı. Bu kez evi İthaki Yayınları. Bence şahane de oldu. Henüz okumamış olanlar için *AnarŞık*'ı tanıyalım.

Ne kadar insan varsa o kadar çok dünya olduğunu düşünürüm hep. Uzay boşluğunda Dünya'mız bir tane görünse de hepimizin algılama şekli farklı olduğu için milyarlarca dünya var bana kalırsa. Aynı olaya her birimiz nasıl da farklı tepkiler veririz bazen. İşte bu, her birimizin dünyasının farklı oluşundandır aslında.

Okunması zor kitapların çevirmeni Fuat Sevımay'ın son romanı *AnarŞık*'ı okudum geçen günlerde. Aslında tam olarak bu "farklı dünyaları" anlatıyor *AnarŞık*. Bir kişi, bir olay ve onun etrafındaki insanlar. Aynı olaya şahit olup aynı kişiden bahsetseler de hepsinin düşündükleri başka.

Kitabın ana karakteri Kürdan; diğerleri ise onu kendi dünyalarına göre yorumlayanlar.

İzmir'de bir karakolda geçer tüm olay. Halkın Kürdan olarak tanıdığı genç bir delikanlı ölmüş veya öldürülmüştür (veya hiçbiri). Kürdan'ı tanıyanlar tek tek sorgulanır. Bir nevi arkadaşı, tesadüfen sevgilisi, Gayriihtiyari Selo, Kürdan'ın gözü yaşlı annesi, gönül adamı kamyoncu, senin benim gibi Durmuş ve İmam Efendi'nin ifadeleri alınır. Sorgulama evlere şenliktir. Herkes bir yanından tutar Kürdan'ı. Kimi kızır kimi sever.

Kürdan ölmüştür (ya da ölmemiştir). Cenaze namazını kıldıran İmam Efendi tabutun içindekinden şüphelenmektedir. Hatta namaza neredeyse "Hatun kişi niyetine!" diyerek girizgâh yapacakken mevtanın erkek olduğu gelir aklına. Oysa bırakın erkeği, insan olduğundan bile şüphelidir İmam Efendi. Diğer tanıklar da en az İmam Efendi kadar tuhaftır aslında. Hatta bu hikâyenin en normal kahramanı İmam Efendi sanırım. Kitapta en son onun ifadesi alınsa da Kürdan'ın cenazesinde bir tuhafılık olduğunu sezerek tüm bu soruşturmaların başlamasına sebep olan da yine kendisidir.

Az önce diğer karakterlerden de bahsettim. Yazar ince bir zekâyla kurgulamış tüm karakterleri. Hepsinin ironik, tuhaf ama çok gerçek tarafları var. Okurken genellikle gülümsedim (Ortada bir cenaze var, ne gülü-

yorsun?). Evet, bu parantez içleri de soruşturma esnasında polis amirinin söyledikleriydi. Sanırım benim kafamda soruşturma hâlâ devam ediyor. En sevdiğim karakter Gayriihtiyari Selo oldu. Kürdan'ın "tesadüfen sevgilisi" Nermin, madde harici alışveriş erbabı bir arkadaştır. Selo ise Nermin'in pazarlama müdürüdür (Net olalım, ne diyorsun?). Nermin hayat kadınıdır; Selo da muhabbet tellalı. Ama hayatımızda görüp görebileceğimiz en acayip tellal. Küçümsemeyelim, kurumsal bir kimliği de vardır Selo'nun. Pez-Der Genel Sekreteri'dir kendisi aynı zamanda. En acayip tellal diye boşa demiyorum. İfadesinde şöyle bir cümle yer alır mesela: *Tekrar kitabın kapağını açtım ayraçlı yerden. Muhakkak ayraç kullanırım amirim, size de tavsiye ederim. Öyle sayfanın kulağını kıvıranların ne kitaba ne kendilerine saygısı yoktur bence.* Raskolnikov'a, Aylak Adam'a, Dario Moreno'ya göndermeler yapar Selo; Una Notte a Napoli'yi ister bardaki müzisyenden...

Sadece Selo değil enteresan olan. Diğer karakterlerin de hiç onlardan ummayacağımız ama asla eğreti durmayan tespit ve aforizmaları var. İçinde ne ile karşılaşacağımız kitabın isminden de belli değil mi zaten? AnarŞık. İhsan Oktay Anar'ı çok seven bir anarşiği anımsatmıyor mu? Kitapta İhsan Oktay Anar'a da gönderme yapmış yazar.

Sevdiğim başka bir nokta daha var AnarŞık'ta: Kürdan kısacık bir süre palyaçoluk yapıyor.

Hiç palyaçoluk yaptınız mı? Ben yaptım. Ve –maddi kısmı hariç- dünyanın en güzel işi olduğuna yemin edebilirim. Öyle bir rahatlık; göz önünde olduğun hâlde bir anda gelen görünmez olma hissi... Yüzündeki boyalarla, peruğunla ve kıyafetleriyle kimse seni tanıyamaz. Dünya ile ilişkimi öylece kestim diye anlatıyor o anları Kürdan. Kesinlikle haklı. Kitaptaki o satırlar aklıma kısacık palyaçoluk günlerimi getirince mutlu oldum.

Sonlara doğru, bir cehennem sahnesi var AnarŞık'ta. "Ne alaka?" demeyin. Spoiler verecek değilim elbet. Cehennemden bir kesit diyelim. Uzunun teki geldi bir ara.



Yanında da makara kakara kikiri söylenen bir godoş. "Ey zebaniler!" diyerek onlara da ayar vermeye çalışan biri ve yanındakinin cehennemdeki hâlleri. Gülümseyerek okuduğum AnarŞık'ın tam burasına kakhaha atmadan duramadım.

Tüm tanıklar dinlenildikten ve olay çözüldükten sonra amiri dinliyoruz bu kez de. Görev bilinci ile "of ne haliniz varsa görün" arasında gidip gelen bu tatlı insana da olan oluyor sonunda. Eh, o da biraz "anarşık" çünkü. Ama "anarşıklar" iyi ki var. Yoksa kim söyleyecek söylenmesi gerekenleri?

Şundan da bahsetmeden bitirmek olmaz: AnarŞık bir de tiyatro oyununa uyarlanmış ki zaten buna oldukça müsait bir metin. Evet en başta söyleyeceğimi en son söylüyorum, ilk olarak 2014 yılında basılmış bir kitap bu. 2015'te de tiyatroya uyarlanıyor. Ve bilin bakalım amir rolünü kim oynuyor?

Böyle bir roman AnarŞık. Yetmiş beş sayfa, kısa ama dopdolu. Burada ancak bu kadarını anlatabiliyorum. İlginizi çektiyse okumakta geç kalmayın...





Düşüncelerim

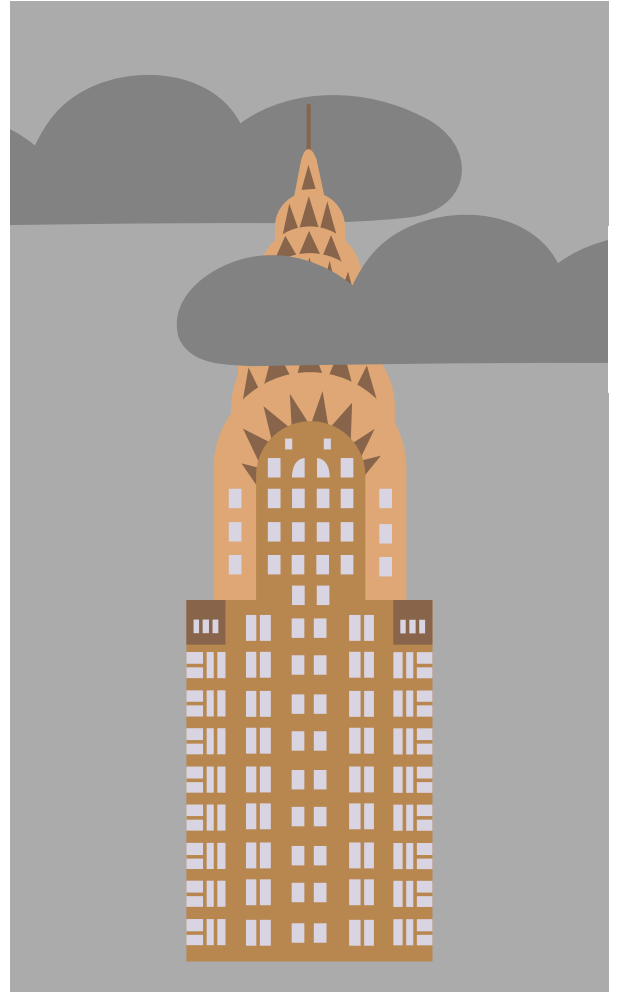
Oğuz Çadircioğlu

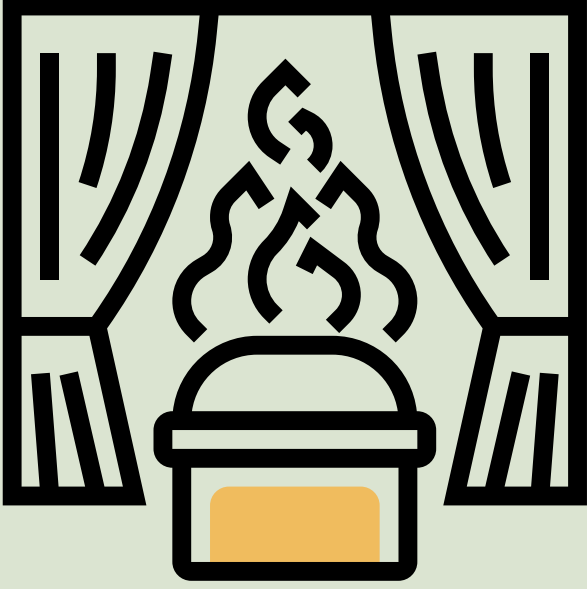
Tüm yaşam değişti bedenlerimizle birlikte,
Gidenler, bitenler, savaşlar, dağılanlar...
Fakat yüzün kaldı tabloda ve her şeye yeniden başladı,
Ebedi sabırla, o eller, seni tezahür etti,
Yaşattı renkler, boş bir kâğıda yansıttı çizgilerini, hislerini...
Seninle yaşadı, seni anlattı, yaş aldı...

Kendimi Arıyorum

Oğuz Çadircioğlu

Gözyaşlarımı damlatarak suluyorum kör karanlığı,
Gezegenleri ve yaşamı yaratıyorum ebediyette.
İçimdeki sanrılar, yıldızlar gibi kayıyor sonsuz boşluğun
içinden
İstirabım besliyor tüm bu kaosu,
İçlerinde dünyalara gebe olan yeni kara delikler
doğuruyorum
Kendimi arıyorum edebiyatta, imkânsız, bulamıyorum
döngülerimin sonsuzluğunda.





İhtiyar Lili Öldü

Neşe Öztürk

En son pembe takımıyla görüldü. Baştan aşağı pembe elbise ve şapka. Kısa ve sıkı bedenini örtecek bir sürü rengarenk giysileri vardı. En ilginçleriyse fuşya ve fıstık yeşiliydi. İlerleyen yaşına rağmen canlılığını yitirmemiş yüzü, arada bir ihtiyaç duyduğu gözlüğüne bakılırsa epeyce sağlıklı gözleri vardı. Siyah çanta ve ayakkabılarıyla dengelediği kombini akılda kalan tarafıydı. Tabii, kimsenin haddi değildi, bilmem hangi kabilelere karşı yaptığı haksızlıkları haykırmak. Hâliyle herkes suskun ve ciddi görünmeye gayret ediyordu.

Ölümü sürpriz olmamıştı hatta ortalama bir insana göre fazlaca yaşamıştı. İhtiyar Lili'yi son yolculuğunda uğurlamağa gelenleri karşılamak gerekiyordu. Öncelikle bunun için bir ekip kurulmalıydı; zira kendisi önemli biriydi ve aceleyle gömülüp gitmesi olmazdı. Sonra en yakınları meydandaki kalabalığın karşısına geçip taziye kabul etmeli, yaşanan elim olayın etkilerini halka da hissettirmeliydi. Onu, halkın gözünde sevimli kılacak ve unutulmayacak bir merasim için her şey düşünülmüş, en ince ayrıntısına kadar tasarlanmıştı. Gençlik yıllarına ait, hafızalarda yer eden bir fotoğraf hazırlandı: Kendinden emin ciddi bakışlar, görkemli bir kostüm ve baştan aşağı ihtişam.

Yanından bir an olsun ayrılmayan çok sevdiği torunu ve iki küçük köpeği ona daha yakın olmak için cenazenin başındaydı. Evin içinde yahut sokakta ihtiyarın önünden koşturan finolar talimatla susturulmuş gibi orada öylece bekliyordu. Ölüyü koklar gibi arada bir burnunu yaklaştırıp çekiyordu, kulakları siyah ve iri olan. Tüyleri kısa sarı olan diğer köpekse etrafını seyrederken oradaki varlığıyla yetiniyordu. Kocaman bir şatoda sevdikleriyle huzur içinde hayata veda ettiğini söylüyordu gazeteler. Öylece unutulmuştu, bir eylül sabahı güneşin değdiği eldivenleri. Kupkuru elleri son kez bir şeyler anlatmak istiyordu. Zararsız bir iki işaretten sonra düşüverdi yorgana kıpırtısı duyulmadan.

Kalabalığı biraz geriden takip eden biri vardı, başında uzun ve siyah şapkasıyla, ihtiyarın matemine kendisini ikna etmeye çalışan. Aradaki mesafeyi korudu. Az daha yürüse kendini belli edeceğinden çekinerek. “Ölmüş

gibi görünüyor,” diye geçirdi içinden. “Bu kez sahiden öldü,” Uygun adım yürüyen kalabalığa karışmalıydı geç olmadan. İhtiyara veda etmeli ve ona karşı görevini yerine getirmeliydi. Zaman su gibi akıp gitmiş, unutulmuştu yaşadığı acılar. “Acaba öyle mi? Affetmeli miyim onu,” diye devam etti ve tutamadı kendini. Yuvarlanarak bir taş geldi. Tam cenazenin baş tarafında durdu. Şaşırmıştı, gözleri yas örtüsüyle bağlı kalabalık. Hareketlilik arttı ve taşı atanı kimse fark edemedi. Ürken köpekler bir köşeye kaçmış, seslerin yükseldiği meydana kargaşa başlamıştı. Yaşların indiği gözlerini sildi genç torunu. Tek kişinin eşlik ettiği cenaze arabası giderken kimse göremedi.

Lokrian

Dergi

